

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในบทที่ 3 ผู้วิจัยนำเสนอวิธีดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง การเก็บข้อมูล และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในงานวิจัยนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2547 ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรจำนวนดังกล่าวโดยใช้วิธีการคัดเลือกอย่างเป็นระบบ กล่าวคือในขั้นต้นผู้วิจัยให้นักศึกษาทั้ง 120 คนนี้ ทำแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษของสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จากนั้นเรียงลำดับจากผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดถึงคะแนนต่ำสุด และคัดเลือกนักศึกษาที่มีคะแนนสูงโดยคัดเลือกจากผู้ที่ได้คะแนนสูงลำดับที่ 1 ถึงลำดับที่ 30 จำนวน 30 คน และคัดเลือกนักศึกษาที่มีคะแนนต่ำโดยคัดเลือกจากผู้ที่ได้คะแนนต่ำลำดับที่ 90 ถึงลำดับที่ 120 อีก 30 คน รวมทั้งหมด 60 คน ในขั้นที่สองผู้วิจัยให้นักศึกษาทั้ง 60 คนนี้ทำแบบทดสอบภาษาอังกฤษ CU-TEP (Chulalongkorn University Test of English Proficiency) ซึ่งเป็นข้อสอบวัดสมรรถภาพภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานรับรองโดยศูนย์ทดสอบทางวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจำนวน 15 คนและมีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำจำนวน 15 คน รวม 30 คนโดยใช้วิธีการลำดับนักศึกษาทั้ง 60 คนจากคะแนนสูงสุดมาถึงต่ำสุดและคัดเลือกกลุ่มสูงจากผู้ที่ได้คะแนนลำดับที่ 1 ถึง 15 และกลุ่มต่ำจากผู้ที่ได้คะแนนลำดับที่ 46 ถึง 60 เพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย ซึ่งในกลุ่มคะแนนสูงมีคะแนน CU-TEP ซึ่งเทียบเท่ากับคะแนน TOEFL ระหว่าง 497 – 437 ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 463.27 กลุ่มคะแนนต่ำมีคะแนนระหว่าง 380 – 421 ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 413.00 ตามลำดับ

3.2 การเก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอน และเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ซึ่งเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน การฝึกด้านการเขียนเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในรายวิชาโครงสร้างภาษาอังกฤษ 1 และโครงสร้างภาษาอังกฤษ 2 ดังนั้นในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลจากงานเขียน ได้แก่งานเขียนแบบมีคำถามนำ (Guided composition) โดยใช้วิธีการตั้งคำถามให้เกี่ยวข้องกับหัวเรื่องนั้นๆ จำนวน 3 เรื่อง การเขียนบรรยายภาพจำนวน 2 เรื่อง และการเขียนแบบอิสระ (Free composition) ที่กำหนดหัวเรื่อง

จำนวน 5 เรื่อง ความยาวประมาณ 250 – 300 คำต่อหนึ่งเรื่อง รวมงานเขียนที่ใช้เป็นข้อมูล 10 เรื่อง ต่อนักศึกษา 1 คน รวมงานเขียนทั้งหมด 300 เรื่อง โดยแบ่งเป็นงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจำนวน 150 เรื่อง และกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำจำนวน 150 เรื่อง โดยผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อเรื่องซึ่งสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียนไว้ดังนี้

3.2.1 หัวเรื่องงานเขียน

หัวเรื่องงานเขียนที่ใช้สำหรับเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย งานเขียนจำนวน 10 ชิ้น งานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 5 เป็นงานเขียนที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมในภาคการศึกษาด้าน ส่วนงานเขียนชิ้นที่ 6 ถึงชิ้นที่ 10 เป็นงานเขียนที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมในภาคปลาย ปีการศึกษา 2547 ดังนี้

งานเขียนชิ้นที่ 1 : Write about yourself. Write at least 15 sentences.

งานเขียนชิ้นที่ 2 : Write a paragraph about your daily activities. Write at least 15 sentences. Here are some questions to help you.

- What time do you get up?
- What time do you leave for school?
- Do you have breakfast at school?!
- How many courses do you take?
- What do you do after school?

งานเขียนชิ้นที่ 3 : Look at the picture . Write at least 15 sentences describing the picture by using the simple past, the past progressive, and prepositions of place (on, in, at, under, behind, between, next to, etc.) (งานเขียนชิ้นที่ 3 เป็นการเขียนบรรยายภาพคนและสัตว์ที่อยู่ในสวนสาธารณะ ในภาพประกอบด้วยเด็กที่กำลังเล่นโรลเลอร์เบลด (Roller blade) เด็กผู้ชาย 2 คน ชี้อักรยาน ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังวิ่งเล่นกับสุนัข เด็กผู้หญิงคนหนึ่งกำลังดมดอกไม้ ผู้หญิง 2 คนกำลังนั่งคุยกัน คนหนึ่งกำลังถือโครเชต์ ส่วนอีกคนหนึ่งกำลังให้อาหารนก ผู้ชายสองคนกำลังจ้องมองเรือใบ 2 ลำและห่าน 8 ตัวในสระน้ำ)

งานเขียนชิ้นที่ 4 : Write about learning the English language. Write at least 15 sentences.

Here are some questions to help you.

- How many languages can you speak?!
- Do you like studying English ?

- Is English difficult?
- How do you improve your English?

งานเขียนชิ้นที่ 5 : Look at the picture . Write at least 15 sentences describing the picture by using any appropriate tense and prepositions of place. (งานเขียนชิ้นที่ 5 เป็นการบรรยายภาพคนและสัตว์ในสวนสาธารณะ ในภาพประกอบด้วย เด็กผู้ชายคนหนึ่งกำลังเล่นว่าว เด็กผู้ชาย 2 คนกำลังเล่นโรลเลอร์เบลด (Roller blade) เด็กผู้หญิงคนหนึ่งกำลังกระโดดเชือก มีผู้หญิงและผู้ชาย 3 คู่ หญิง-ชายคู่ที่หนึ่งกำลังวิ่ง คู่ที่สองผู้หญิงกำลังอ่านหนังสือ ผู้ชายกำลังทานขนมปัง หญิง -ชายคู่ที่ 3 กำลังนั่งคุยกันข้างสระน้ำซึ่งมีเปิดอยู่ในสระน้ำ 3 ตัว ข้างๆสระน้ำสุนัขกำลังวิ่งไล่แมว)

งานเขียนชิ้นที่ 6 : Describe members of your family. How similar or different are they?

Write at least 15 sentences.

งานเขียนชิ้นที่ 7 : Write about your neighborhood or your city. Write at least 15 sentences. Here are some questions to help you.

Neighborhood

- Where do you live?
- What is your neighborhood like?
- Do you live in a nice neighborhood?
- Are your neighbors friendly?
- What do you like most about your neighborhood ?
- What don't you like about it?

City

- Where do you live ?
- What is your city like?
- Do you live in a nice city?
- What do you like most about it?
- What don't you like about it?
- Are there any interesting places?

งานเขียนชิ้นที่ 8 : Write a paragraph about your cooking . Write at least 15 sentences.

งานเขียนชิ้นที่ 9 : Choose one of the wishes below and write a paragraph with at least 15 sentences using if-clauses to plan what you would do when your wishes were true:

- I wish people had wings. If people had wings
- I wish I could speak English fluently. If I could speak.....
- I wish I were a popular singer. If I were

งานเขียนชิ้นที่ 10 : Write a paragraph with at least 15 sentences. Choose one of the following titles:

- A. The best way to learn a new language.
- B. The best place to go on holiday.
- C. Your plans for the future.

ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยจะให้เวลากลุ่มตัวอย่างประมาณ 40 นาทีในแต่ละคาบเรียนเขียนงานตามหัวข้อที่มีความยาวของเนื้อหาตามที่ผู้วิจัยกำหนดทั้งนี้เพื่อป้องกันปัญหาการคัดลอกกัน

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้วิเคราะห์งานเขียนจำนวน 300 เรื่อง ตามขั้นตอนดังนี้

3.3.1 ผู้วิจัยระบุข้อผิดในงานเขียนแต่ละเรื่อง ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยสนใจรูปภาษาที่ผิดจึงมุ่งศึกษาข้อผิดในระดับประโยค แต่ในบางกรณีผู้วิจัยต้องวิเคราะห์ข้อผิดโดยอาศัยข้อมูลระดับปริจเฉท เนื่องจากหากพิจารณาในระดับประโยครูปภาษาที่พบเป็นรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย แต่หากพิจารณาในระดับปริจเฉทพบว่ารูปภาษาดังกล่าวเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย ตัวอย่างเช่นการใช้คำนามหน้านาม(article) กับนาม ในประโยค (1) There is a cat and a dog in the park . (2) A dog is catching a cat. ในประโยค(2)หากเราวิเคราะห์ในระดับประโยค ก็อาจตัดสินได้ว่าประโยคนี้ถูกต้องตามไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมาย แต่หากเราพิจารณาในระดับปริจเฉท จะพบว่าประโยคนี้เป็นประโยคที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมาย เนื่องจากประโยคนี้ตามบริบทเป็นการให้ข้อมูลแก่ที่ผู้อ่านทราบแล้ว เนื่องจากมีการกล่าวถึง ‘ a dog’ และ ‘ a cat’ มาก่อนหน้านี้แล้ว ดังนั้นรูปแบบที่ถูกต้องควรเป็น ‘The dog is catching the cat.’ ผู้วิจัยจึงจัดให้ ‘ a dog’ และ ‘ a cat’ ในประโยค(2)เป็นข้อผิด

3.3.2 ในกรณีที่ผู้วิจัยพบว่าข้อผิดพลาดที่พบอาจเป็นความผิดพลาด(mistake) ไม่ใช่ข้อผิดพลาด ผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างระบุข้อผิดพลาดและแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเอง (self correction) อีกครั้ง หากกลุ่มตัวอย่างสามารถระบุข้อผิดพลาดแต่ไม่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ก็จะจัดเป็นข้อผิดพลาด การที่ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างระบุและแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองอีกครั้งนั้น เนื่องจากผู้วิจัยพบว่าในงานเขียนขึ้นเดียวกันกลุ่มตัวอย่างสามารถสร้างรูปภาษาที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย และสร้างรูปภาษาที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย ดังนั้นเพื่อความถูกต้องในการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป ผู้วิจัยจึงต้องทำการทดสอบอีกครั้งว่าข้อผิดพลาดที่เกิดจากความเลินเล่อ หรือความไม่เข้าใจของผู้เรียน

3.3.3 ภายหลังจากที่ผู้เรียนได้ระบุข้อผิดพลาดและแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองแล้ว ผู้วิจัยได้บันทึกข้อผิดพลาดและให้เจ้าของภาษาตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง

3.3.4 ผู้วิจัยระบุชนิดข้อผิดพลาดเป็น 2 ประเภท คือ

- (1) ข้อผิดพลาดระดับหน่วยคำ ในงานวิจัยนี้หมายถึงข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับการเติมวิภัติ ปัจจัยกับคำโดยที่ไม่เป็นไปตามรูปแบบในภาษาเป้าหมาย
- (2) ข้อผิดพลาดในระดับวากยสัมพันธ์ ในงานวิจัยนี้หมายถึงข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์

3.3.5 ผู้วิจัยวิเคราะห์และจำแนกรูปแบบด้านหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม กล่าวคือ เมื่อผู้วิจัยพบข้อผิดพลาด หรือรูปภาษาที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย ผู้วิจัยจะบันทึกไว้ และบันทึกรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายไว้ด้วย ตัวอย่างเช่นในประโยค ‘There are five *peoples* in my family.’(H1) มีข้อผิดพลาดหรือรูปภาษาที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายคือมีการเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์(plural marker) กับคำนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์กำกับ (unmarked plural noun) ในคำว่า ‘peoples’ ข้อผิดพลาดที่พบนี้เป็นข้อผิดพลาดระดับหน่วยคำ เมื่อผู้วิจัยระบุชนิดของข้อผิดพลาดแล้วผู้วิจัยจะวิเคราะห์ว่าข้อผิดพลาดดังกล่าวเบี่ยงเบนไปจากรูปภาษาที่ควรจะเป็นในภาษาเป้าหมายอย่างไร พร้อมทั้งบันทึกการใช้คำว่า ‘people’ ที่ถูกต้องไว้ทุกครั้ง ส่วนรูปแบบอื่นที่ไม่มีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายผู้วิจัยไม่ได้บันทึก

3.3.6 แง่เน้นความถี่ของรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายและรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายของในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม

3.3.7 เปรียบเทียบรูปแบบของภาษาในระหว่างที่ใช้โดยกลุ่มตัวอย่างกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ

3.3.8 วิเคราะห์ลักษณะคงตัวของภาษาในระหว่างของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อศึกษาว่า ลักษณะคงตัวที่พบในกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างระดับกัน มีรูปแบบเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

3.3.9 สรุปรูปแบบของภาษาในระหว่างของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อศึกษาว่ารูปแบบของภาษาในระหว่างสามารถที่จะสะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงสามารถใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับภาษาเป้าหมายมากกว่ากลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ รายงานผลการวิเคราะห์รูปแบบของภาษาในระหว่างของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองนี้เสนอไว้ในบทที่ 4 ของงานวิจัยนี้

3.3.10 นอกจากการวิเคราะห์รูปแบบของภาษาในระหว่างในกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทางภาษาต่างกันแล้ว ผู้วิจัยยังได้ศึกษาภาษาในระหว่างในเชิงต่อเนื่องระยะยาว (longitudinal study) โดยได้วิเคราะห์ลักษณะเฉพาะตน (idiosyncratic feature) ของผู้เรียนแต่ละคน ว่ามีลักษณะของพัฒนาการของภาษาที่ส่งอย่างไรด้วย แนวทางในการวิเคราะห์เป็นแนวทางที่ผู้ศึกษาภาษาในระหว่างให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง งานในส่วนนี้จะได้รับรายงานในบทที่ 5 ของงานวิจัยนี้